

Despre Simona am aflat prima data în urma cu vreo 3 ani, când am citit pe net un articol haios, care mi-a plăcut pentru franchetea cu care a fost scris. Destul de cinic, cu mult umor, la limita decenței în exprimare (fata de tot ce găsisem până atunci prin reviste serioase), dar sincer, transant și nonconformist. Am început apoi să-i urmăresc materialele și am realizat că unele randuri și teme să încapatanează să se blocheze în subiecte tabu, altele pareau a fi cumva scrise cu un altfel de elan. În fine, Simona este acum un nume cunoscut în presa de la noi, probabil că a fost și înainte, doar că nu stiam eu.

Și cum mai important decât trecutul este prezentul (asta e o zicală pe care n-a spus-o nimeni dar am vrut eu să mă dau important), mi-am permis să o invit la un dialog simplu (chiar dacă e mai puțin interactivă calea emailului), pentru a afla mai multe despre cine este **Simona Catrina**.

Bine ai venit în casa MUZAHOLIC. Te poți considera o persoană dependentă de frumos?

Eu mă pot considera orice, dar asta nu înseamnă că și sunt așa cum mă consider. Lăsând gluma la o parte, răspunsul ar fi, pur și simplu, nu. Sincera să fiu, nu cred că sunt dependentă de frumos – sau, cel puțin, nu de frumosul în sensul lui consacrat. Nu sunt un personaj calofil. Și apoi, cred că nu există nimic mai subiectiv decât frumosul. Nici gustul, nici suferința, nici dragostea nu au atâtea toane precum frumosul.

Ce reprezintă Frumosul pentru tine? Este doar opusul uratului?

Da, cam asa ceva. Parafrzez ceva din intelepciunea celor care au spus ca fericirea e pauza dintre doua nenorociri. Tot astfel, am senzatia ca frumosul e gura de aer dintre doua atacuri ale urateniei. Uratul, ca si tot ceea ce e respingator, e mult mai eficient decat lucrurile bune.

Frumosul poate fi mai mult decat un simplu adjectiv?

Ca tot veni vorba, eu percep mai degraba frumosul ca pe un substantiv. Mi se pare mai realist. Adjectivele sunt foarte viclene. Da, frumosul e ceva mai mult decat o descriere decorativa. Ma enerveaza faptul ca frumosul are mai multe sensuri, aparent fara o legatura logica intre ele. Frumoasa poate fi si o mutra, dar si o vorba. Uite, cand spui, de exemplu, "intestin", te gandesti automat la ceva aproape dezgustator. Nimeni nu vrea sa vada disectii, nici macar studentii la medicina, dar macar astia n-au incotro. Cu toate astea, cand am fost odata sa-mi fac o endoscopie gastrica, am ramas cu gura cascata: am constatat ca am un stomac superb si un duoden pe masura. Arata ca o pestera roz, tapetata cu cristale de cuarț. Nu-mi puteam lua ochii de pe display-ul computerului.

Da-mi exemple de cativa actori frumosi. Dar muzicieni? Si ceva scriitori, daca tot am pornit pe drumul asta.

Pai frumos e si Jude Law, frumos e si Marin Moraru. Spun asta fara nicio urma de ipocrizie, mai ales ca nu sunt genul care crede ca "frumusetea interioara e mai importanta". Stiu, suna scandalos, dar in anii cand n-am fost frumoasa, n-am fost nici fericita, sa fie clar. Sa nu-mi spuna nimeni ca asta a fost doar o coincidenta tembela. Asa, deci revenind la actorii frumosi, mie Marin Moraru mi se pare un barbat sexy, desi n-ai spune ca s-a incadrat vreodata in vreun prototip de frumusete si nici nu l-a rugat nimeni sa prezinte sacouri Armani pe podiumurile modei. Tom Cruise e un actor bun (cand vrea el, ma rog), dar nu mi se pare frumos. Sau, daca vrei, e frumos intr-un sens nefericit. Exista si frumusete ridicola, iar Tom ii este tributar, din pacate. Cel mai frumos barbat din lume, dupa capul si mintea mea, e muzicianul Andre Rieu. Sunt nebuna dupa el, fara sa pot explica foarte coerent de ce. Ana Blandiana e o scriitoare frumoasa. Si daca o intorci pe dos, tot frumoasa e. Mie si Caragiale imi place, e frumos, are o desteptaciune plina de sex-appeal. Nu intamplator vorbesc despre el la prezent, nu sunt tampita, stiu ca e mort, dar eu nu ingrop niciodata oamenii exceptionali, am nevoie de ei la

suprafata pamantului.

Esti foarte dezinvolta in tot ceea ce scrii si extrem de sincera. Aproape ca stiu totul despre viata ta personala, heh. Asa iti place, sa povestesti despre experientele tale din viata in public?

In ciuda aparentelor, nu sufar de exhibitionism sufletesc. Cred ca am inceput sa scriu astfel de lucruri despre mine in perioada cand ipocrizia generala imi facea rau fizic. Nu mai suportam mimozele, fandositi, oamenii care improscau sabloane, clisee ieftine. Oamenii care tineau mortis sa-ti arate ca sunt niste oua de aur. In fond, nu-i puneam nimeni sa se confeseze, pur si simplu vorbeau neintrebati, ca atunci cand te simti vinovat de ceva si trancanesti ca sa disimulezi. Rar, cand citeam memorii sincere si fruste, ma simteam mai in siguranta, ma regaseam mai usor in samburii lor. Asemeni altora, am imitat pur si simplu oamenii care imi placeau. Si m-am trezit ca-mi place la nebunie sa fiu sincera, sa nu ascund loviturile primite cu generozitate (apropo, nu intotdeauna un sut in fund e un pas inainte). In plus, am avut un sentiment de eliberare. Pe mine nu ma poate santaja nimeni cu mizerii din trecut, fiindca n-am pitit nimic in beciuri, am spus pe sleau ce-am patit.

Esti una dintre putinele femei care nu are probleme in a-si ascunde varsta. Te mandresti ca faci parte din generatia decreteilor? Te-ai mai intalnit cu fosti colegi de generala si liceu? Ce parere au de ceea ce scrii tu? Acei decretei sunt astazi oameni maturi, parinti din cale afara, responsabili si sobri, plini de moralitate si model pentru cei mai tineri.

Mi se pare penibil sa-ti ascunzi varsta, cu atat mai mult, cu cat in zilele noastre si o maimuta poate sa afle cati ani ai, daca vrea neaparat. Am 46 de ani, implinesc 47 la toamna. Da, intr-adevar, apartin primei promotii de decretei. Nu sunt nici mandra, nici nemandra, ca sa zic asa. Ma amuza, uneori. Eu nu-i datorez viata lui Ceausescu (ceea ce fratele meu mai mic nu poate spune). Ai mei m-au dorit cu adevarat, cu nerabdare, de-aia le-a fost foarte ciuda ca am venit odata cu decretul antiavort si, normal, toata lumea credea ca am fost un accident – cu atat mai mult, cu cat mama avea doar 20 de ani cand m-a adus pe lume si era fiica primarului din Buzau, era copilaroasa inca, rebela si superba, deci teoretic parea genul nepregatit pentru maternitate. Sigur, m-am mai intalnit cu colegi din liceu, dupa multi ani, mai nou organizam intalniri de promotie cam prea des, am dat in extrema cealalta, ne-am vazut si la 26 de ani de la absolvire, hodoronc-tronc. Pe unii i-as fi recunoscut si pe strada, pe altii insa nu mai stiam de

unde sa-i iau, se schimbaseră fizic enorm – unii nu doar fizic.

Unele articole scrise de tine pot fi considerate ca tratează subiecte mai cu mot. Tu când ai de gând să te maturizezi?

Stai un pic, încă n-am priceput care e legătura dintre articolele mai cu mot și maturizare. Ma crezi sau nu, nu m-am întrebat niciodată dacă sunt matura sau am rămas copil. Am ceva ludic în atitudine, ce-i drept, ba chiar uneori sunt ridicolă, fiindcă mă maimutesc precum copiii. Îmi plac papsile, dar mă feresc să spun asta prea des, ca să nu devin subiect de teză de doctorat pentru vreun psihiatru. Dar cum mă ademenesc frecvent și lucrurile extrem de serioase, să zicem că sunt un amestec de identități, de percepții.

Acum câțiva ani am scris și eu ceva despre un subiect în care unele cutume sunt tratate pe criterii de vârstă. Tu cum vezi lumea dinspre 40 spre 20?

Societatea te încadrează foarte cinic într-o categorie sau alta, în funcție de vârstă. Bla-bla-urile astea cu vârstă din buletin care nu are nicio legătură cu aia din suflet sunt deja agasante, eu nu le mai suport. Spune-i tu unui angajator dintr-o corporație că vârstă morală e mai importantă. El va zambi condescendent, prefacându-se că te aprobă, dar nu te va angaja. Tineretul entuziast, care e dispus să facă aceeași muncă pe bani mai puțini, îți va fura scaunul de sub fund. Toată lumea caută tineri, crezând că ei au mai multă energie și sunt mai moderni în gândire, mai puternici, mai bine pregătiți, mai la curent cu noutățile. Dar pot să-ți spun la ureche că nu e deloc așa. Tinerii sunt destul de superficiali, și nu mă refer numai la generația actuală. Așa eram și noi, doar că aveam alte repere – în fond, cu ce eram mai deștepti când scriam în oracole tot felul de prostii, față de astia de azi, care umplu tabletele de aberații, scriu “dak”, să nu obosească scriind “dacă”?

Ai făcut și tu un sondaj să vezi cine te citește? Sunt mai mult femei? Sunt mai mult tineri?

Sunt mai multe femei, asta e clar. Nu am facut sondaje la modul clasic, ma bazez pe feedback-ul elementar, ala din e-mail, de pe bloguri, de pe Facebook, Twitter etc. Am insa si destui barbati cititori. Pe viitorul meu sot l-am cunoscut fiindca era fanul meu, citea tot ce scriam. M-a abordat pe Facebook si, desi flirtul virtual nu intra in pasiunile mele, el a fost o exceptie. Cat despre tineri, aici iarasi am avut o revelatie placuta si ciudata in acelasi timp. Da, ma citesc multi tineri, nu stiu de ce, probabil au senzatia ca invata ceva din ispravile mele. Sau macar invata ce sa evite, ca sa nu ajunga la concluziile mele sarcastice.

Care au fost randurile ce te-au impresionat cel mai mult primite de la cititori? Pastrezi legatura cu ei, raspunzi la provocarile celor care iti comenteaza?

Cu unii pastrez legatura, cu altii nu, e foarte greu sa tot aduni corespondenti si sa ramai vigilant, sa raspunzi prompt fiecarui mesaj. E dificil sa le explic uneori ca n-am cum sa le scriu zilnic. Primesc foarte multe mesaje si majoritatea sunt cocosate de complimente. Ma incanta, sigur ca da, sunt usor de manipulat cu dragalassenii, ca orice femeie. Doar ca la un moment dat am senzatia ca sunt obositoare raspunzandu-le tuturor cu "multumesc, mi-ai luminat ziua, esti minunat(a), ma coplesesti" etc. Cateodata, desi nu e frumos ce spun acum, imi doresc sa fiu si eu precum scriitorii care, din principiu, nu scriu alta dedicatie pe carti decat traditionalul "cu drag". Asta ii scuteste de multe opintiri si de multe complicatii inutile. Eu ma incapatanez sa scriu mesaje diferite, iar asta ma stoarce de vraga, de multe ori.

Unde se termina exprimarea libertina, impresurata cu formulari delicioase dar picante, si incepe badarania, prostul gust?

Asta, din pacate, nu se prea poate explica teoretic, tine mai degraba de simtul fiecaruia, de un talent al comunicarii. E ca urechea muzicala, daca vrei. Nu-i poti explica unui om ca e afon, cand el se aude altfel pe sine, crede ca lalaie ca un tenor celebru. Unuia care savarseste umor vulgar nu-i poti explica de ce glumele lui sunt proaste si ofensatoare. Lui i se pare ca nu sunt cu nimic mai prejos decat glumele lui Tudor Musatescu. Eu nu ma ofilesc usor, imi place umorul bun, chiar daca ataca subiecte aparent deplasate sau dure. Poanta conteaza. Daca reusesc sa rad in hohote, ma pot distra si la o poanta politically incorrect (ceea ce, iarasi, suna scandalos).

Este foarte greu in ziua de azi sa gasesti presa buna. De unde tendinta asta de tabloidizare a tot ceea ce ne inconjoara? Doar fuga pentru bani?

Nu romanii au inventat tabloidele. Romanii au inventat doar tabloidele proaste. In Anglia, subiect de tabloid e ca Lady Di a avut un ciorchine de amanti. In Romania, subiect de tabloid e ca Bianca Dragusanu e balonata de la garnitura de mazare si ca Leo de la Strehaia e un marlan. In rest, fenomenul e pe principiul oului si gainii. Ce-a fost mai intai, pofta publicului de a vedea chiloti luciosi sau ideea geniala a editorilor de a-i invata pe oameni sa caute mai degraba o pereche de izmene decat un interviu succulent? Naiba stie. Inca lucram la asta.

Cum este sa scrii pe bani? Pana la urma, asta faci, scrii la Revista Tango si de aici iti iei leafa. Oare daca nu urmai Filologia si absoluteai Medicina (cum ti-ai fi dorit) acum faceai bani din a salva vietii? Sau tu le salvezi si acum, scriind tot felul de texte? Terapeuta de la Tango?

Nu salvez vietii, salvez cel mult seri, zile, stari. Sunt deprimanta de multe ori, tocmai pentru ca nu ofer solutii. Eu sunt ca un psiholog de la care toti clientii asteapta formule magice, dar el, de fapt, e dresat sa puna intrebari ca sa te ajute sa pricepi singur ce e in scafarlia ta, el nu va veni niciodata cu sentinte si sfaturi concrete. Cat despre bani, da, asta e meseria mea, e normal sa scriu si pentru bani. Trebuie sa traiesc, desi multi uita asta, au senzatia ca maculez ideea de cultura daca cer bani pentru textele publicate. Pe cei care fac misto de statul meu de plata am sa-i trimit la Electrica Muntenia, sa-i convinga p-aia sa-mi amane factura si sa nu-mi taie curentul. In alta ordine de idei, nu sunt sigura ca, daca as fi facut Medicina, mai scriam carti. Daca vrei sa fii doctor bun, renunti la multe alte lucruri atractive. Omniscienta e o aroganta ieftina. Iar eu sunt lenesa, nu sunt organizata si n-as fi putut sa fiu un neurochirurg genial care vine acasa dupa o garda de 36 de ore si se apuca sa scrie o carte de eseuri socant de destepete.

S-ar putea sa n-am toate datele, dar stiu ca ai scris 3 carti. Vrei sa-mi povestesti putin despre ele, ce trateaza ele, de ce le-ai scris si ce te-a inspirat cand le-ai conceput?

E simplu, primele doua carti – Sex in (per)versiune clasica si Codul nebunelor maniere – sunt construite din material care mai fusese publicat in diverse reviste. Desi nu erau ceva inedit, oamenii au reactionat foarte bine, le-au cumparat. Asta e avantajul de a scrie texte care nu presupun actiune si atat. Chiar daca le recitesti, reusesti sa te bucuri de ele. A treia carte e scrisa impreuna cu prietena mea, Alice Nastase-Buciuta. E o carte de calatorii, aparent. Doar ca ne legam mai putin de ziduri, plante si muzee, si mai mult de povestile de iubire care atarna de aceste escapade.

Ai in plan si alte carti? Ce subiecte vei dezvolta in ele?

Da, mai vreau sa public destul, lucrez la un roman de cativa ani, dar sunt lenesa, asa cum spuneam. Plus ca sunt foarte exigenta cu fictiunea pura, nu vreau sa scriu in bataie de joc. De acum incolo, vreau sa merg pe epic amuzant, imprevizibil, colorat, asta ma avantajeaza mai mult. Desigur, planuiesc sa revin si cu alte volume alcatuite din texte deja publicate, s-au adunat destule intre timp. Am vazut ca se poarta asta. Cartile anterioare s-au vandut bine, chiar peste asteptari, desi n-au avut foarte multa reclama.

Unii te pot considera o feminista convinsa. Daca ai fi fost barbat, sigur altii te-ar fi considerat un misogin desavarsit. Tu esti peste tot si nicaieri. Insa continui sa scrii in felul tau unic. Ce te motiveaza sa scrii, ce te inspira? Chiar ca faci haz de necaz, experientele si trairile tale cotidiene (emotionale si nu numai) devin povesti si surse de inspiratie pentru textele tale. Culmea e ca majoritatea vin din exemple nedorite, patanii si nefericiri traite.

Nu sunt feminista, nici nu m-au acuzat multi de asta. Cei care cred ca sunt feminista nu m-au citit, doar au auzit de mine, cel mult. Dimpotriva, eu consider femeile vinovate de propria nefericire. Si vin cu exemple, inclusiv din viata mea. Scriu des la persoana intai tocmai pentru ca vreau sa am credit in ochiul cititorului. Daca vesnic vii numai cu exemplele altora, risti sa pari ca te detasezi, ca te crezi deasupra acestor pocinoage ale vietii. Andrei Paunescu, fiul poetului, a scris odata despre mine, pe blogul lui, ca nu vrea ca eu sa fiu fericita, fiindca n-am sa mai scriu la fel de bine. Fericirea proteste, cateodata. Dramele iti ascut simturile si umorul, culmea.

Anul acesta te vei casatori. A devenit Simona Catrina o persoana mai putin caustica acum? M-as fi asteptat ca randurile tale sa fie acum pline de exemple romantice, sa nu mai fi atat de ironica si abraziva cu tot ceea ce ne inconjoara.

Nu m-a schimbat deloc perspectiva casatoriei, cel putin nu in masura in care as fi crezut candva. Nu sunt mai putin caustica, deci. Ba chiar as spune ca tind sa fiu si mai autoironica, realizez ca orice felie de romantism are partea ei de ridicol. Nu vreau sa ma transform intr-o printesa cu gene lungi si inima ca o flacara. Stiu femei pe care dragostea adevarata le-a schimbat radical si au inceput sa renege tot ceea ce credeau pana la acest moment. Dintr-o data, barbatii nu mai erau porci, devenisera niste zei. In ceea ce ma priveste, raman la aceeasi parere dintotdeauna: exista barbati rai si barbati buni, dupa cum exista femei interesante si femei banale. Lumea e ca o panza de sezlong, are obositor de multe culori si ti-e greu sa le tii minte, sa le descrii, sa tragi concluzii.

Ce spune Doru de textele tale? Este de acord cu ele, il distreaza?

Citeste ceea ce scriu inca dinainte de a ma fi cunoscut. Nu stia nimic despre viata mea particulara, cand am inceput sa discutam. Bine, din profilul de pe Facebook a priceput ca nu sunt maritata. La el, scria ca e "in a relationship", spunea si cu cine, era o fata care se afla si in lista mea de prieteni, la cererea ei. Si tot ea a decis sa ma elimine din lista, atunci cand a aflat ca eu si Doru ne-am cunoscut, ne-am indragostit si ca n-am inhamat la o relatie amoroasa. El mi-a spus ca oricum asa-zisa lui relatie cu fata respectiva era doar ceva simbolic, locuiau in orase separate, foarte departe unul de altul, se vedeau de doua ori pe an. In anul precedent, facusera revelionul separat. Asta m-a ajutat sa-l cred. Altfel, as fi zis ca exagereaza, asa cum fac barbatii insurati care au si amante: le spun acestora din urma ca mariajul lor e un dezastru. Lucru care, in multe cazuri, e o minciuna sfruntata. Revenind la Doru, da, ii place ceea ce scriu, citeste tot si se amuza. Nu pare ca face asta din politete, cel putin asa mi se pare acum. Daca ma intrebi inca o data peste vreo cativa ani, s-ar putea sa am alt raspuns, in caz ca-si da in petic pana atunci. Stii ca toti avem tendinta asta cand ne indragostim, facem si lucruri de care nu avem chef, dar care ii fac placere celuilalt. Asta numai ca sa-i dovedim ca suntem potriviti unul pentru altul. Daca ai sti cate meciuri de fotbal am indurat pe vremuri la televizor, numai ca sa creada iubirii mei ca sunt partenera ideala... Uite, cu Doru nu fac chestii de-astea, fiindca asa ceva nu faci decat atunci cand nu esti sigur de profunzimea unei relatii. In cazul nostru, eu stiu

bine ca ma iubeste si nu asteapta sa ma uit cu el la Top Gear sau la filme cu impuscaturi, ca sa stie ca suntem compatibili.

Habar n-am daca a spus-o cineva sau nu, stiu doar ca pentru o femeie inteligenta cel mai important lucru la un barbat este umorul. Stiu oare eu gresit?

Pentru unele femei, umorul e foarte important. Pentru mine, teoria se aplica, e drept. Dar nu e o regula stricta, societatea e pestrita. Constat cu tristete ca multi oameni nu au umor, nu stiu sa rada si se multumesc cu putin in materie de conversatie, de comunicare.

Cum traduci tu astazi, in mileniul 3, modernist din cale afara, termenul de loialitate? Este un avantaj sau un handicap sa fii astfel? Putem divaga de la reperul sentimental si pana la jobul pe care te incapatanezi sa ti-l pastrezi la aceeasi firma.

Iti spun cu toata sinceritatea, nu cred in lucrurile pe care le faci din pura loialitate. Devotamentul e un mijloc, nu un scop. Esti loial de teama schimbarilor. Asta nu e ceva rau, in fond. A trece peste propriile visuri numai de dragul de a pastra o structura intacta mi se pare un fanatism nociv. A fi loial este, mai degraba, forma prin care esti onest cu cineva, atata vreme cat relatia rezista. Loialitatea nu trebuie sa fie sinonima cu robia. Daca te agati de un job sau de o dragoste, e pentru ca nu poti altfel, nu pentru ca asa trebuie si asa e moral. Stiu oameni care, dupa 50 de ani de casnicie si enorm de multe compromisuri, crapa de mandrie ca nu au divortat. Mi se pare dezolant. La ce i-a ajutat asta? Care e multumirea, de fapt? Nici macar in ochii lumii nu au izbandit, in cele mai multe cazuri toti cei din jur stiu ca e ceva putred in viata ta si ca incerci sa tii oala acoperita. Si atunci, la ce buna incapatanarea de a incremeni in suferinta, numai de dragul unui bilant inept?

Intre “Noaptea de sanziene” si “Ion” nu se gasesc prea multe legaturi. Tie insa ti-au placut ambele romane. Cu ce ai ramas astazi in minte din exemplele mele?

Iubesc multe carti care nu au prea multe idei in comun. Dar asta e alta poveste. Din Ion, am invatat ca un conflict de genul celui dintre ratiune si simtire e insolvabil. Indiferent ce alegi, vei regreta ca nu ai ales cealalta varianta. Iar Noaptea de Sanziene mi-a confirmat ca poti iubi doua femei in acelasi timp. Multi contesta asta, pun placa aia cu "daca simti ca le iubesti pe amandoua, inseamna ca de fapt n-o iubesti pe nici una cu adevarat". Nu stiu de ce, dar Mircea Eliade a fost mai persuasiv decat gura targului.

Alice iti este o prietena buna de foarte mult timp. Care este reteta unei prietenii longevive?

Reteta? Nu, nu exista retete, exista noroc si compatibilitati. Cand ne-am cunoscut, in caminul studentesc, nu ne puteam suferi. Au trecut vreo doua luni de convietuire, pana intr-o seara cand ne-am intins la vorba si, din confesiune in confesiune, ne-am imprietenit fedele. Ne leaga cantitati industriale de amintiri incredibile, ne leaga pofta de ras si puterea de a comunica din priviri. Ne-am ciondanit foarte rar, iar de fiecare data impacarile erau ciudat de pasionale, zici ca aveam nabadai amoroase. Cu toate astea, nimeni nu ne-a banuit ca am avea o relatie erotica, desi noi glumeam mereu pe tema asta si ne miram cum de nu ne considera lumea cuplate la modul neortodox. Pe urma, am realizat ca eram atat de convingatoare in iubirea noastra pentru barbati, in suferinta provocata de mofturile lor, incat era imposibil sa ne creada cineva lesbiene, ar fi sunat absurd. Nu ca am considera asta o denigrare, dimpotriva, am vazut ca acum curentul gay e din ce in ce mai cool. Dar optez pentru adevar, vreau sa se stie despre mine ceea ce e real, nu ceea ce as putea inventa, daca mi-as pune mintea sa pacalesc o societate intreaga.

Este scrisul mai mult decat o abilitate?

E un strigat de disperare, e un medicament. Am voluptatea dezvaluirii, a unei sinceritati periculoase. Eu alta meserie nu stiu, de-aia nici nu m-am umplut de bani in Canada. Romanii de-acolo erau cel putin middle-class, eu eram aceeaasi boema ca de cand ma stiu, ii oripilam pe toti cand vedeau ca nici celular nu aveam – nu pentru ca nu mi-as fi permis, dar era forma mea de libertate. Acum am si mobil, pentru ca in Romania nu se poate fara. E doar un exemplu.

Am citit ca ai fi facut parte dintr-un juriu la o emisiune la TVR, “8 intr-o barca”. Nu ma prea uit la tv, dar spune-mi, cum a fost acel experiment? Sau mai exista el?

Am facut parte din mai multe jurii prin televiziuni, de-a lungul timpului – mai ales la TVR, e drept. “8 intr-o barca” a fost cel mai recent experiment de acest gen. S-a terminat trist, realizatorul Titus Munteanu a murit chiar in ultima zi de filmari. Parca a stiut, s-a agatat de viata pana cand si-a vazut proiectul in siguranta. M-a afectat cu atat mai mult, cu cat il cunosteam de multi ani si imi era un prieten foarte bun. Am respectat si am adorat munca lui, ideile lui. Dar si restul echipei cu care am lucrat a fost o minune pentru mine, sunt niste oameni extraordinari. N-am niciun motiv sa-i flatez, am terminat de filmat, n-as mai avea ce pierde daca as bombani impotriva lor. Dar nu e cazul, pentru ca imi sunt dragi cu adevarat.

Ce parare ai de formatorii de opinie care exista astazi? Te uiti la TV? Ce emisiuni preferi?

Nu prea mai sunt formatori de opinie in televiziuni, din pacate. Aceia care ar putea fi nu mai sunt doriti in studiouri. Ma dezgusta noua turnura a divertismentului televizat, mi se pare oribil sa asist toata ziua la cancanuri abjecte si inventate, la povesti care se bazeaza pe fese dezgolite, boturi pline de colagen si prostie nemasurata. Toparlania a atins cote cumplite, fapt pentru care ma uit la TV doar pentru ca in fisa postului meu intra inclusiv datoria de a sti pe ce lume sunt. Nu-mi permit luxul sa nu aflu daca se sinucide Oana Zavoranu (dupa atatea incercari ratate, saraca de ea), pentru ca sunt ziarist, iar ziaristul trebuie sa se indoape si cu stiri care nu-i plac, asta e. Daca n-as fi ziarist, nu mi-ar pasa de oligofreniada de la televizor, i-as baga in ma-sa, ca s-o spun p-aia neaoasa. Dar sunt si emisiuni care-mi plac, si nu ma refer acum doar la astea culturale, nu sunt snoaba. Imi place MasterChef, de exemplu, uite ca m-a prins. Imi plac filmele, imi plac talk-show-urile destepete, desi sunt cam putine.

Care sunt ultimele filme pe care le-ai vazut?

Vad enorm de multe filme si seriale, majoritatea pe Internet. Am vazut de curand pelicula Dupa dealuri. Eram curioasa, fiindca multi spuneau ca e un film prea lung si ca e obositor, plictisitor.

Mie mi-a placut mult, si nu pentru ca a avut succes international, pe cuvânt ca nu de-aia... Am mai vazut Argo, tot recent. M-a fascinat, tema imi este foarte draga, din multe motive. Ador serialele – sitcom-urile, mai ales – si dramele gen Mad Men, Damages, Magic City, Betrayal etc.

Dar albume muzicale? Tot muzica de odinioara o asculti? Nimic din ceea ce e nou nu pare interesant? Nu dai nici o sansa vremurilor actuale? Ca nici maica-mea nu e incantata de nimic din ceea ce exista astazi, dar daca ii pun o romanta se-nmoaie toata. Si peste putin timp va atinge a noua oara varsta de 9 ani.

Cum adica ascult ‘tot muzica de odinioara’? :) Sa stii ca daca ai peste 40 de ani nu inseamna ca asculti numai romante. De fapt, inca nu ascult romante, mi s-a spus ca asta vine mai tarziu, cand cuiburile chiar mi se vor parea pustii. Inca mai am visuri, nu depun armele. Iti spun sincer, ascult tot felul de muzica, de la simfonica la dance. Daca-mi place, imi place si gata. Am si un defect enervant, daca dau de o piesa misto o ascult pana capiez si sfarseste prin a ma enerva. Asa am pierdut multe iubiri din playlist-urile mele.

Ce carti mi-ai recomanda sa citesc? Ai ceva ce te-a impresionat de-a dreptul in ultimii ani?

Trebuie sa te cunosc mai bine ca sa-ti spun ce sa citesti :)) Mi-e greu sa recomand ceva daca nu am toate detaliile la indemana. Asa, sigur ca exista si capodopere recomandabile din start, dar sunt sigura ca ai citit deja Faust, Un veac de singuratate, poeziile lui Sorescu, Biblia, Hamlet sau Cioma. In rest, as putea recomanda lucrari mai noi sau volume de nisa, insa, repet, pentru asta trebuie sa ne cunoastem mai bine. Unii or sa creada ca iti fac curte... :)

Nascuta in Buzau, mutata in Bucuresti, emigrata in Canada si inapoi in Bucuresti. De care loc esti cel mai apropiata? Unde te-ai simtit acasa? Spuneai candva ca nu te vezi murind in Romania.

Eu prind radacini, oriunde ma duc. Am plecat la Bucuresti imediat dupa ce am terminat liceul, fiindca in Buzau nu erau facultati, atunci. Am plans de m-am umflat, desi voiam sa fiu independenta, ca orice tanar care crede ca imediat ce s-a desprins de fusta mamei e cel mai breaz de pe mapamond. Apoi am plans cand am plecat in Canada, desi nu m-a exilat nimeni, a fost alegerea mea, incapatanarea mea. Cand m-am intors in tara, acum patru ani, era sa mor de suferinta si de dorul Canadei (m-am intors din motive personale, nu pentru ca nu-mi mai placea acolo). M-am abtinut sa-mi afisez disperarea, fiindca ai mei se bucurau ca m-am intors si groaza mea nostalgica i-ar fi ranit, poate ar fi luat-o personal, nu stiu... Reiesea ca revenirea in familie ma dispera, ceea ce e destul de delicat. Si nici nu reprezenta un adevar. Am stabilit cu Doru ca, daca nu divortam pana atunci, mergem in Canada la batranete, sa inchidem ochii acolo. Marturisesc, cu sfiala de rigoare, ca nu am avut niciodata dorinta suprema de a fi ingropata in pamantul patriei. Iubesc Canada si Romania in egala masura, oricat i-ar indigna pe unii aceasta afirmatie.

Chiar asa, ti-ai vazut vreodata moartea cu ochii? Ai avut ceva trairi extreme care poate sa-ti si fi influentat viata?

Am vazut moartea cu ochii, dar asta nu mi-a schimbat viata – din pacate sau din fericire, dupa caz. Anul trecut, era sa mor din cauza unei insuficiente hepatice, dar la o luna dupa ce am iesit de la Fundeni am baut un whiskey si am mancat caltabos, era Revelionul si m-am considerat indreptatita, desi pentru mine alcoolul si mancarurile grele sunt otravuri. Era sa mor in clasa a sasea, cand m-am inecat cu o bomboana tare, mi-a ramas in gat. Am scapat singura, printr-un noroc chior, tusind haotic si disperat, fara nicio manevra Heimlich – nici nu se auzise de asta pe atunci. In rest, cred ca am mai trecut pe langa moarte de cateva ori, dar nu mi-e clar cand. Poate cand am suferit din dragoste, fiindca simteam ca-mi pocneste inima, desi eram clinic sanatoasa in zona toracica. :)

Simona, iti multumesc pentru rabdarea de a-mi raspunde la cateva intrebari. Iti doresc tot ceea ce e mai frumos si sa aveti Casa de Piatra! Deja sa ne asteptam la o familie bogata Flintstones in urmatorii ani?

Iti multumesc si eu, chiar mi s-a parut reconfortant dialogul, m-a ajutat sa mai inteleg cate ceva

Interviu cu jurnalista Simona Catrina

Scris de Doru Atomei (Muzaholic.ro)
Sâmbătă, 08 Martie 2014 12:46 -

despre mine....

Un fel atipic, dar sincer, de a scrie, de a trai, de a povesti. O puteti citi periodic, pentru ca o face destul de des, aici:

Adevarul.ro

RevistaTango

Ralix.ro

AUTOR: Doru Atomei

SURSA:
Muzaholic.ro